

РЕШЕНИЕ

№ 7124

гр. София, 15.11.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44
състав,** в публично заседание на 08.11.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11893** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Ищецът И. В. Ж. от [населено място], чрез процесуалния си представител адв. К. А. А. - САК, със служебен адрес [населено място], [улица], ап. 10, е предявил иск против Столична дирекция на вътрешните работи с пр. осн. чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, в размер на 1000 (хиляда) лева за причинените ми неимуществени вреди изразяващи се в: престой и общуване с хора, с които не му е било приятно да общува; понасяне на презрително и ехидно отношение; безсънен престой в студена, ужасно миришеща и много мръсна килия, без одеяло и без осигурен нар; изпитване на унижение, угнетеност и ярост към на собствената си държава, към нейната администрация и правилата в нея. В съдебно заседание на 08.11.2016г. ищецът уточнява, че същият е претърпял вредите за времето от 21,00 часа на 04.11.2015 г. до 11,30 часа на следващата дата 05.11.2015 г.

Твърди в исковата молба и уточнителна такава по делото, че с влязло в сила Решение № 1569 от 08.03.2016г. по адм.д.№ 11391 от 2015г. по описа на АССГ, Първо отд., 4 състав, съдът е отменил като незаконосъобразна заповед за задържане на лице рег. № 22633-3784 от 04.11.2015г. издадена от Полицейски орган при 02 РПУ – СДВР, от който акт произтичали и твърдените неимуществени вреди.

По същество моли съдът да осъди ответникът да му заплати исковата сума и сторените по делото разноски.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът –СДВР е подал писмен отговор на дата

26.09.2016г. Счита, че исковата претенция е неоснователна, тъй като видно от заповед за задържане №2263з-3784/04.11.2015 г. задържаният на 04.11.2015 г. в 21.10 ч. Ж. е своевременно освободен след отпадане на необходимостта от задържането му в 11.13 ч. на 05.11.2015 г. Липсвали данни, потвърждаващи неправомерни действия или отношение на полицейски орган по отношение на ищеца Ж., на същия са разяснени правата му във връзка със задържането, видно от приложената по делото декларация от 04.11.2015 година.

Според ответната страна дори да била налице първата предпоставка за ангажиране на отговорност по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а именно наличието на незаконосъобразен административен акт - в конкретния случай заповед за задържане на полицейски орган от 02 РУ-СДВР, то липсвали останалите предпоставки, като причинени неимуществени вреди и причинно - следствена връзка между твърдените болки и страдания от една страна и от друга страна - отменения акт и действията или бездействията на полицейските служители, свързани със задържането на И. В. Ж..

Ответникът оспорва при условията на евентуалност размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди като завишен, несъответстващ на твърдените вреди и несъобразен с изискването за справедливост съгласно чл. 52 от ЗЗД.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в своята съвкупност и доводите на страните по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал.1 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

От фактическа страна се твърди от ищеца, а и тези обстоятелства са приети от съда за безспорни по чл. 146 от ГПК, че с влязло в сила Решение № 1569 от 08.03.2016г. по адм.д.№ 11391 от 2015г. по описа на АССГ, Първо отд., 4 състав, съдът е отменил като незаконосъобразна заповед за задържане на лице рег. № 22633-3784 от 04.11.2015г. издадена от Полицейски орган при 02 РПУ – СДВР.

В съдебно заседание на 08.11.2016г. съдът е приел писмените доказателства представени от ответната страна, от които се установява, че жалбоподателят е бил задържан на дата 04.11.2016г. в помещение на 02 РУ на МВР и е освободен на 05.11.2016г., както и разпитания по делото свидетел Х. Б. П.. Установява се от молбата на ответника от дата 11.10.2016г. и приложена към нея скица, че в 02 РУ на СДВР има 4 помещения на задържани лица с квадратура 14,20 кв.м., като във всяко помещение има по два нара и по едно одеяло за всеки нар.

За установяване на твърдените от ищеца неимуществени вреди, съдът е разпитал водения от него свидетел Х. Б. П.. От разпита му в съдебно заседание на 08.11.2016г. съдът намира за установено, на 04.11.2015 г. на слизане от рейса от И. за С. двама полицаи чакаха слизащите. Свидетелят и И. Ж. си били закупили по един стек цигари от D. free. Според свидетеля полицаите очевидно чакали да видят нещо такова и ги привикали за проверка. Отвели него и ищеца в районното, във Втора РУ на МВР. Казали им, че нямали право да носят по един стек цигари и предложили на него и на Ж. или да си платят на ръка кеш по 50 лв. на човек, ако имат в себе си пари,

или да останат в ареста до сутринта и да изчакат служителите на „Икономическа полиция“ да им напишат акт. Свидетелят е пояснил, че ще си платят фиш от 50 лв. на човек, но ще го направят дистанционно, тъй като били наясно, че на полицейски служители не трябвало да се дават пари на ръка. Полицаяте отказали варианта лицата да си платят по 50 лв. и ги арестували. Свидетелят е заявил и, че полицаяте им казали да си свалят връзките на обувките и ги заведоха в една килия, в която вече имало двама човека. Свидетелят сочи и, че леглата в килията вече били заети. Не им дали а одеяла, било ужасно студено. Не били яли повече от 24 часа, защото пътували от И.. Преди да влезнат в килията, за да отидат до тоалетната, полицаят трябвало да ги придружи и да стои вратата отворена. Според свидетеля това било крайно унизително и за двамата. И. Ж. бил по-тънко облечен от него и треперел цяла нощ. В част от времето трябвало да спи прав с чело опряно на вратата, да се свива в ъгъла на килията и да будувa 14 часа, както и свидетеля. Около 10,00 – 11,00 часа на сутринта на следващия ден свидетелят и Ж. описали случилото се, било им намекнато, че щом са задържани значи имало нещо. Свидетелят е добавил и, че според него контролният орган за акцизни стоки бил Агенция „Митници“. Дали цигарите на полицаяте, защото ги задържали и им връчили заповед за задържане. Свидетелят предполага, че тези 50 лв. им били поискани като подкуп.

От правна страна съдът приема следното:

Разпоредбата на чл. 1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди предвижда, че общината отговаря за вреди, причинени от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Отговорността на държавата по ЗОДОВ, е специална деликтна отговорност спрямо общата деликтна отговорност, уредена в чл.45 и сл. от ЗЗД. Тази отговорност произтича от общото задължение на държавата/общините да спазват правата и законните интереси на гражданите, респ. на юридическите лица, за разлика от деликтната отговорност по ЗЗД, произтичаща от общото задължение да не се вреди виновно и противоправно другиму. Отговорността по ЗОДОВ има обективен характер – възниква при наличие на изрично предвидените в специалния закон предпоставки и не е обусловена от наличието на вина /виновно поведение/ от страна на конкретното длъжностно лице, причинило с поведението си вредата – чл.4 от ЗОДОВ, докато деликтната отговорност по чл.45 и сл. от ЗЗД е виновна отговорност – обусловена е от виновно поведение на причинителя на вредата, вкл. в хипотезата на обезпечителната отговорност по чл.49 от ЗЗД, като вината се предполага до доказване на противното, съгл. чл.45, ал.2 от ЗЗД. Непозволеното увреждане представлява сложен юридически факт, включващ следните елементи: деяние, противоправност на деянието, вреда, причинна връзка между деянието и вредата. По чл. 52 от ЗЗД размерът на неимуществените вреди се определя от съда по справедливост.

При така очертания фактически състав на обективната отговорност на ответника, съдът намира, че налице е отменен незаконосъобразен административен акт – заповед за задържане на ищеца №2263з-3784/04.11.2015 г. и незаконосъобразни действия на полицейските служители, осъществили задържането, в резултат на които са

настъпили уврежданията на ищеца, установени от медицинските удостоверения. Съдът достига до този извод въз основа на представените по делото писмени доказателства относно отменена като незаконосъобразна заповед за задържане от органите на МВР, както и от показанията на разпитания свидетел. Последните свидетелства за лично възприети факти и обстоятелства във връзка със задържането на ищеца на 04.11.2015г. и съответно престоя ме в ареста до 05.11.2015г. Поради това съдът ги кредитира и им дава вяра и приема за установено, како и въз основа на писмените доказателства представени от ответника с молба от 11.10.2016г., че ищецът е престоял като задържан със заповед за задържане по ЗМВР за срок от 24 часа. Процесната заповед е отменена като незаконосъобразна с влязло в сила Решение № 1569 от 08.03.2016г. по адм.д.№ 11391 от 2015г. по описа на АССГ, Първо отд., 4 състав. От показанията на разпитания по делото свидетел Х. П. се доказва, че ищецът престоял без сън в студена килия, без одеяло и без осигурен нар. Показанията на свидетеля свидетелстват и относно това, че ищецът изпитал унижение, угнетеност и ярост защото следвало да посети тоалетната към килията във 02 РУ на отворена врата и в присъствието на полицаи. Въз основа на показанията на разпитания по делото свидетел които са ясни логични и безпротиворечиви, съдът стига до извод и, че е налице пряка причинно – следствена връзка между отменената заповед за задържане по ЗМВР и настъпилите неимуществени вреди за ищеца. Показанията относно това, че в килията имало вече двама души и нямало одеяла за тях, кореспондират и с обсъденото писмено доказателства, представено от ответника в молба от 11.10.2016г., досежно размера на килиите и наровете в тях. В това производство ищецът проведе главно и пълно доказване на основателността на предявения иск по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Имуществената отговорност на държавата и общините за вреди по чл. 1 от закона обхваща всички вреди-/арг. от чл. 82 от ЗЗД, доколкото отговорността на държавата е вид деликтна обективна отговорност/,които се намират в пряка причинна връзка с незаконната административна дейност, а характерът на вредите и степента, в която те засягат личността на лицето, намират изражение в размера на дължимото обезщетение. То се определя по справедливост, при което следва да бъдат съобразени всички обективно съществуващи обстоятелства, съпътстващи случая.

Установи се то съвкупната преценка на приетите по делото писмени, гласни доказателства, че ищецът е претърпял неимуществени вреди в резултата от незаконосъобразно задържане от органите на МВР на 04.11.2015г. изразяващи се в причинен стрес и дискомфорт. Времетраенето им според ищецът е продължило за периода на задържането до неговото освобождаване на 05.11.2016г./уточнения на ищеца в о.с.з. на 08.11.2016г./

Видно от мотивите на Решение № 1569 от 08.03.2016г. по адм.д.№ 11391 от 2015г. по описа на АССГ, Първо отд., 4 състав, заповедта е отменена именно поради липса на данни и основания за задържане на ищеца.

В практиката си Върховния административен съд по аналогични казуси, сочи, че дейността на служителите в МВР по опазване на обществения ред, предотвратяване и разкриване на престъпления и нарушения е законово регламентирана, отговорна и

динамична дейност, изискваща изключително внимание, отговорност и разумна преценка на всяка една конкретна ситуация, за да бъдат събрани годни доказателства и в същото време се гарантират правата и свободите на гражданите. За адекватно изпълнение на тези им задължения разпоредбата на 72 от ЗМВР дава право на полицейските органи да ограничават временно правата на гражданите, но само при строго определени хипотези в закона. Тъй като ограничаването на правото на свободно придвижване, каквото предвижда 76 от ЗМВР е едно от основните права на гражданите, гарантирано с приетите от Република Б. международни договори и Конституцията и тъй като всеки се счита за невинен до доказване на противното, то тази мярка следва да се прилага строго ограничително и при стриктно спазване на предпоставките на закона.

Съдът намира, че за ищеца са налице болките и страданията като резултат от извършени неправомерните действия на полицейските служители при неправомерното задържане на ищеца. В случая при задържането на Ж. за 24 часа в 02 РУ, са резултат от незаконосъобразното ограничаване на правото на свободно придвижване. Отмяната на заповедта за задържане свидетелства, че не са били налице визираните в закона предпоставки за това и полицейските служители са действали извън правомощията си. В предвид на изложеното претенцията е основателна и доказана. По силата на чл. 52 ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди следва да се определи от съда по справедливост. В конкретния случай на ищеца следва да бъде присъдено обезщетение в размер на 1000лв. с оглед степента и интензитета на соченото увреждане, както и, че същият е бил задържан за исковия период на задържане от 24 часа.

По разноските:

На ищеца се следват поисканите, направени и доказани разноски в хода на делото, които в случая възлизат на 510лв. съответно за заплатена държавна такса от 10 лв. и 500 лв. за адв. възнаграждение за един адвокат по делото.

Воден от горното , съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи по иск с пр. осн. чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, да заплати на И. В. Ж. от [населено място], чрез процесуалния си представител адв. К. А. А. - САК, със служебен адрес [населено място], [улица], ап. 10, обезщетение в размер на 1000 лв. (хиляда лева) за причинените му неимуществени вреди изразяващи се в: престой и общуване с хора, с които не му е било приятно да общува; понасяне на презрително и ехидно отношение; безсънен престой в студена, ужасно миришеца и много мръсна килия, без одеяло и без осигурен нар в резултата на незаконосъобразно задържане на 04.11.2016г. по отменена заповед за задържане на лице рег. № 22633-3784 от 04.11.2015г. издадена от Полицейски орган при 02 РПУ – СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи [населено място] да заплати на И. В. Ж. от [населено място], [улица], ап.10-адв. К. А., сумата от 510 лв. – разноски

по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните и СГП, че е изготвено.

СЪДИЯ: